

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžo/133/2015
Identifikačné číslo spisu:	3014200749
Dátum vydania rozhodnutia:	27.07.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3014200749.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: PK Doprastav, a.s., IČO: 35697814, so sídlom Kragujevská 11, Žilina, právne zastúpeného JUDr. Annou Kecerovou Veselou, advokátkou so sídlom, Nám. SNP 2, Rajec, proti žalovanému: Okresný úrad Trenčín, odbor opravných prostriedkov, Hviezdoslavova 3, Trenčín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 30. júna 2014 č. OU-TN-OOP3-2014/012477 KOM, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/223/2014-76 zo dňa 25. februára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/223/2014-76 zo dňa 25. februára 2015 v napadnutej časti výroku I. m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. OU-TN-OOP3-2014/012477 KOM zo dňa 30. júna 2014 o uložení pokuty z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d Ľ a š i e k o n a n i e.

Žalovaný j e p o v i n ň ý zaplatiť žalobcovi na účet jej advokátky 140 € na náhradu trov konania z titulu súdnych poplatkov a 806,40 € z titulu trov právneho zastúpenia do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd výrokom I. napadnutého rozsudku zamietol žalobu v časti rozhodnutia žalovaného č. OU-TN-OOP3-2014/012477 KOM zo dňa 30. júna 2014, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta. Výrokom II. napadnutého rozhodnutia krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. OU-TN-OOP3-2014/012477 KOM zo dňa 30. júna 2014 v časti, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zhodnotiť alebo zneškodniť odpad ním uložený na depóniach lomu Tunežice a vec vrátil žalovanému na d'alsie konanie z dôvodu nepreskúmateľnosti podľa § 250j ods. 2. písm. d) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“). Náhradu trov konania žalobcovi nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po oboznámení sa so skutkovým a právnym stavom veci, so súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že žaloba bola podaná v časti dôvodne, keď napadnuté rozhodnutie v časti, v ktorej bola žalobcovi uložená povinnosť vykonať opatrenia na nápravu, je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol ako

nedôvodnú. Nakoľko súd dospel k záveru, že žalovaný v rámci svojho rozhodovacieho procesného postupu postupoval v súlade so zákonom, jeho záver o správnosti výroku správneho orgánu prvého stupňa o uložení pokuty je dôvodný a s námietkami žalobcu sa žalovaný dôsledne, logicky a vyčerpávajúco vysporiadal.

Krajský súd ďalej uviedol, že v danej veci žalovaný prejednal odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Okresného úradu Ilava, odboru starostlivosti o životné prostredie č. OÚ-IL-OSŽP/2014/00298-004 IOV zo dňa 10.4.2014 (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa“) tak, že toto napadnuté rozhodnutie v časti zmenil a konštatoval, že v ostatných častiach zostáva rozhodnutie nezmenené. Žalobca v podanej žalobe namietal takto formulovaný výrok. V tejto súvislosti však súd poukázal na to, že ust. § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) presne neurčuje ako má znieť výrok rozhodnutia v prípade, že dochádza k zmene odvolaním napadnutého rozhodnutia len v časti, tak ako tomu je v prejednávanej veci. Za tejto situácie je podstatné, aby vo výroku bolo vyjadrené alebo aspoň spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti vyslovené, akým spôsobom odvolací správny orgán naložil s preskúmaným rozhodnutím ako celkom, resp. jeho výrokmi. Súd má za to, že výslovné určenie, v ktorej časti a ako konkrétne sa napadnuté rozhodnutie mení s tým, že v ostatnej výrokovej časti zostáva prvostupňové rozhodnutie nezmenené, uvedený účel spĺňa. Takéto určenie výsledku odvolacieho konania a vyjadrenie toho, ako bolo odvolanie prejednané, je dostatočne zrozumiteľné a určité a spĺňa zákonom stanovené náležitosti výroku rozhodnutia.

Na druhej strane však súd prisvedčil námietke žalobcu o nepreskúmateľnosti tej časti rozhodnutia, ktorou mu bolo podľa § 79 ods. 3 zákona č. 223/2001 o odpadoch (ďalej len „zákon o odpadoch“) uložené opatrenie na nápravu spočívajúce v povinnosti zhodnotiť alebo zneškodniť odpad ním uložený na depóniach lomu Tunežice v lehote do 30. septembra 2015 s povinnosťou preukázať splnenie tejto povinnosti určenému správne mu orgánu. V tejto časti bolo rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zmenené, pričom v odôvodnení rozhodnutia nie sú uvedené žiadne dôvody, z ktorých by bolo zrejmé, z akého dôvodu k takejto zmene rozhodnutia došlo, akými úvahami bol žalovaný pri tomto postupe vedený. Taktiež v ňom abscentuje uvedenie akýchkoľvek dôvodov, pre ktoré je uloženie opatrenia na nápravu v danej veci dôvodné.

Súd taktiež poukázal na to, že výrok rozhodnutia, ktorým malo byť žalobcovi takéto opatrenie uložené a ktorý obsahuje určenie konkrétnych povinností, ktoré majú byť obsahom tohto opatrenia na nápravu, nie je dostatočne určité a nemohlo by byť podkladom pre výkon rozhodnutia. V tejto súvislosti súd poukázal najmä na to, že z neho nie je zrejmé ani to, akého množstva odpadu sa opatrenie týka, keďže správne orgány pri svojom rozhodovaní vychádzali z toho, že časť odpadového materiálu bola do lomu umiestnená legálne na základe kladného vyjadrenie bývalého Obvodného úradu životného prostredia v Trenčíne (ďalej len „OÚŽP v Trenčíne“)

Z uvedených dôvodov súd v tejto časti napadnuté rozhodnutie zrušil podľa § 250 ods. 2 písm. d) O.s.p. pre nepreskúmateľnosť a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie s tým, že bude úlohou žalovaného v tejto časti opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie riadne odôvodniť tak ako mu to ukladá ust. § 47 Správneho poriadku. Pri ďalšom rozhodovaní bude žalovaný dbať na to, aby bol prípadný výrok rozhodnutia o uložení opatrenia na nápravu dostatočne určitý, zrozumiteľný, aby boli povinnosti uložené povinnému subjektu špecifikované dostatočne jasne a súčasne v súlade so zákonom a na základe zákona.

V časti rozhodnutia o uložení pokuty vo výške 10 000 € za porušenie povinnosti stanovenej v ust. § 18 ods. 4 písm. a) zákona o odpadoch, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, keď sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi žalovaného, ktoré boli vyslovené v napadnutom rozhodnutí. Súd rovnako ako žalovaný dospel na základe obsahu administratívneho spisu k záveru, že žalobca sa dopustil správneho deliktu, za ktorý bol sankcionovaný podľa § 78 ods. 2 písm. c) zákona o odpadoch uložením pokuty vo výške 10 000 €.

Uviedol, že základom administratívnej zodpovednosti právnických osôb a fyzických osôb - podnikateľov

je objektívna zodpovednosť za správny delikt. Pre správny orgán je relevantná len existencia protiprávneho stavu spôsobeného činnosťou fyzickej alebo právnickej osoby - podnikateľa. Liberačné dôvody musia byť v takomto prípade zakotvené priamo v zákone, podľa ktorého sa uskutočňuje potrestanie za správny delikt správnym orgánom. V prejednávanej veci bolo zistené, že žalobca je na základe povolenia banskej činnosti oprávnený na banskú činnosť, otváрку, prípravu a dobývanie výhradného ložiska v dobývacom priestore Tunežice.

Bývalý OÚŽP v Trenčíne tejto žiadosti žalobcu o vyjadrenie v celom rozsahu vyhovel a vyjadrením podľa § 16 ods. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 223/2001 Z. z. dal právny základ pre umiestnenie stavebných odpadov kategórie „O“ katalógové číslo 17 05 04 a katalógové číslo 17 05 06 v objeme cca 40 000 m³ žalobcom do lomu Tunežice. Súd rovnako ako správne orgány vychádzal z toho, že uvedené vyjadrenie predstavovalo právny dôvod pre uloženie stavebného odpadu vyššie uvedenej kategórie v predmetnom lome, čo nerozporoval ani samotný žalobca a čo konštatovala pri vykonaní kontroly v decembri 2010 aj Slovenská inšpekcia životného prostredia. Vychádzajúc z obsahu tohto vyjadrenia súd uzavrel, že nebolo obmedzené určením času, ale množstvom navezeného stavebného odpadu, v danom prípade objemom 40 000 m³, tak ako to požadoval v podanej žiadosti samotný žalobca. Na uvedenom závere nič nemení použitie skratky „cca“ pri tomto údaji, keď súd zobral na zreteľ, že túto skratku použil v podanej žiadosti už samotný žalobca a je vyjadrením toho, že v takýchto prípadoch nie je možné určiť množstvo s absolútnou presnosťou.

Žalobca nespochybnil, že uvedené množstvo 40 000 m³ bolo prekročené. Tak ako správne orgány ani súd nezistil, že by pre takýto postup (navážanie odpadového materiálu nad limit 40 000 m³ do lomu Tunežice) existoval právny dôvod, keď žiadnym iným vyjadrením, resp. rozhodnutím správneho orgánu nebolo ukladanie odpadu na tomto mieste povolené. Samotný "Plán otvárk, prípravy a dobývania pre lom Tunežice" nepredstavuje sám o sebe žiaden právne relevantný dokument pre nakladanie s materiálom, ktorý nepochádza z banskej činnosti. Ide o plán vypracovaný podľa § 32 zákona č. 44/1988 Zb., ktorý potom spolu s povolením banského úradu predstavuje z právneho hľadiska základ pre dobývanie v tom - ktorom dobývacom priestore, keď získavanie nerastu z ložiska dobývacími metódami musí byť podľa zákona realizované podľa povolenia obvodného banského úradu a platného plánu otvárk, prípravy a dobývania. Z jeho povahy však vyplýva, že bez rozhodnutia príslušného orgánu odpadového hospodárstva nedáva právny základ pre nakladanie s odpadovým materiálom, ktorý nepochádza z banskej činnosti v dobývacom priestore.

Taktiež nie je v právomoci banských úradov, aby rozhodovali o umiestnení odpadového materiálu zo stavby ŽSR. Samotné rozhodnutia, ktorými bola žalobcovi banská činnosť povolená, sa preto uvedeným nezaobierajú. Uvedené je zrejmé aj zo všetkých vyjadrení a stanovísk banského úradu, ktoré predložil žalobca. Konkrétne v stanovisku Obvodného banského úradu v Prievidzi zo dňa 03.08.2010 a 03.04.2014 tento orgán konštatoval, že na ukladanie hlinitého a iného vhodného materiálu použiteľného na terénne úpravy v lome a záverečné úpravy lomových stien a ťažobných rezov nie je potrebné povolenie banského úradu, nakoľko sa nejedná o úložisko odpadov z ťažobnej činnosti a ani o zmenu banskej činnosti, ktoré povoľuje banský úrad. Výslovne v stanovisku uviedol, že žalobcu upozorňuje na to, že ním nie sú dotknuté povinnosti žalobcu vyplývajúce z osobitných právnych predpisov, najmä zákona o odpadoch.

Ďalej poznamenal, že ukladanie odpadového materiálu v lome nad limit 40 000 m³ nebolo žalobcovi povolené ani ďalším vyjadrením bývalého OÚŽP v Trenčíne zo dňa 04.08.2011, ktoré bolo vydané podľa § 16 ods.1 písm. b) bod 1 zákona č. 223/2001 Z. z. k dokumentácii "Plán otvárk, prípravy a dobývania pre lom Tunežice". Uvedeným sa správny orgán len vyjadril k dokumentácii plánu otvárk, pričom výslovne stanovil podmienku, že sa so vznikajúcimi odpadmi bude nakladať v zmysle platnej legislatívy (zákon o odpadoch).

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že z predloženého záznamu č. 181/2010 zo dňa 21.12.2010 vypracovaného Slovenskou inšpekciou životného prostredia, Inšpektorátom životného prostredia Žilina nebolo pri vykonanom šetrení v lome Tunežice zistené žiadne porušenie zákona o odpadoch, súd

uviedol, že šetrenie bolo vykonané v roku 2010, kedy bola navážka odpadového materiálu vykonávaná na základe vyjadrenia bývalého OUŽP v Trenčíne č. OUŽP/2010/02125-003 zo dňa 28.07.2010. Okrem toho vyslovené závery z tohto šetrenia, ktoré nemajú formu rozhodnutia, nie sú pre správny orgán a teda ani pre žalovaného záväzné. Nie je teda vylúčené, aby žalovaný dospel k iným skutkovým a právnym záverom ako sú uvedené v zázname o šetrení.

Na správnosť záverov správneho orgánu nemá vplyv ani skutočnosť, že žalobca podával každý rok hlásenia o vzniku a nakladaní s odpadmi, keď uvedené nemá žiaden dopad na vznik jeho administratívnej zodpovednosti za správny delikt podľa § 78 ods. 2 písm. c) zákona o odpadoch. Taktiež žalobcom predložený hydrogeologický posudok zo dňa 21.08.2014 nemôže ovplyvniť posúdenie veci, keď skutočnosť, že uloženie odpadového materiálu žalobcom v lome Tunežice nespôsobuje znečistenie horninového prostredia a podzemných vôd a nepredstavuje riziko z hľadiska ľudského zdravia alebo ekosystémov, nie je liberačný dôvodom, pre ktoré by administratívna zodpovednosť žalobcu za spáchaný správny delikt podľa ustanovení zákona o odpadoch zanikla. Uvedené platí aj pre závery z enviromentálneho posúdenia zo dňa 31.08.2014.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že žalovaný dostatočne a spoľahlivo zistil skutkový stav veci a na základe takto zisteného skutkového stavu vo veci správne rozhodol. Žalovaný svoje rozhodnutie oprel o správne skutkové závery a vec správne právne posúdil. Súd rovnako ako žalovaný dospel k záveru, že žalobca v priebehu rokov 2011 - 2013 uložil v lome Tunežice odpad v množstve 208 420 ton, pričom nebolo zistené, že by na takéto konanie bolo vydané príslušným orgánom povolenie. Za tejto situácie sa žalobca protiprávnym konaním dopustil správneho deliktu, za ktorý mu orgán štátnej správy bol povinný v zmysle ust. § 78 ods. 2 písm. c) zákona č. 223/2001 Z. z. uložiť pokutu. Zákon v danom prípade stanovil rozpätie výšky pokuty od sumy 600 eur do 16 596,95 €.

Napadnutým rozhodnutím žalovaného v spojení s rozhodnutím správneho orgánu 1. stupňa bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 10 000 eur. Výška uloženej sankcie je vecou voľnej úvahy správneho orgánu. Súd by mohol rozhodnutie žalovaného, pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie zrušiť len v prípade, že keby sa voľná úvaha, ktorou sa žalovaný riadil pri rozhodnutí priečila zásadám logického myslenia alebo bola rozpore so zákonom. V danom prípade však bola výška uloženej pokuty správnymi orgánmi dostatočne odôvodnená a spĺňala zákonné kritéria pre jej uloženie, pričom správne orgány vyhodnotili správne všetky okolnosti dôležité pre uloženie sankcie.

Záverom krajský súd konštatoval, že rovnako ako správne orgány dospel záveru, že v prejednávanej veci bola daná administratívna zodpovednosť žalobcu a v rámci správneho trestania mu bola za spáchaný správny delikt uložená v súlade so zákonom pokuta. Z tohto pohľadu nebol žalobca vo veci úspešný a teda mu v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. nepatrí náhrada trov konania. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že v časti uloženého opatrenia na nápravu, ktoré je fakultatívnym a dodatočným opatrením, bolo rozhodnutie zrušené. Vo veci samej bolo napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vecne správne a zákonné.

Proti výroku I. a proti výroku o trovách napadnutého rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d), f) O.s.p., t. j. z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dôvodil tým, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu je nesprávne a nezákonné, pretože prvostupňový súd nesprávne právne posúdil zistený skutkový stav veci a na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenie zákona o odpadoch, pretože potvrdil napadnuté rozhodnutie o uložení pokuty napriek tomu, že žalobca neporušil žiadnu povinnosť uvedenú v ustanovení § 18 ods. 4 písm. a) zákona o odpadoch.

Ďalej namietal, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné aj pre nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vo vzťahu k skutkom, ktorými sa mal žalobca dopustiť správneho deliktu, za ktorý bol sankcionovaný podľa § 78 ods. 2 písm. c) zákona o odpadoch uložením pokuty vo výške 10.000 € v spojitosti s aplikovaným hmotnoprávnym ustanovením zákona. Pri rozhodovaní o zákonnosti

a primeranosti uloženia pokuty nepostupoval podľa § 79 ods.2 zákona o odpadoch. Súd sa nezaoberal okolnosťami, ktoré majú vplyv na výšku uloženej pokuty, nevysporiadal sa s touto námietkou žalobcu a nezdôvodnil, na čo prihliadal pri rozhodovaní o výške uloženej pokuty. V odôvodnení rozhodnutia je uvedená len citácia zákonného ustanovenia bez ďalšieho zdôvodnenia. Poznamenal, že súd sa pri správnej úvahe musí riadiť zákonom, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonom a ostatnými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí, pričom svoj postup, svoju úvahu a rozhodnutie mal dôsledne odôvodniť, čo v danom prípade absentuje.

Ďalej namietal, že súd v odôvodnení rozhodnutia nerozobral vo vzťahu k jeho konaniu ani jeden z pojmových znakov správneho deliktu, ktoré v odôvodnení vo všeobecnosti popísal, z odôvodnenia rozhodnutia nie je možné zistiť, akého protiprávneho konania sa dopustil, teda ktoré konkrétne ustanovenie zákona o odpadoch porušil. V odôvodnení rozsudku len uviedol, že sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi žalovaného, ktoré boli vyslovené v napadnutom rozhodnutí, čo žalobca považuje za nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vo veci samej, pretože podstatou celého konania je práve spor o tom, či žalobca porušil citované ustanovenie zákona o odpadoch, a teda či rozhodnutie o uložení pokuty ako sankcie sa správny delikt bolo zákonné.

Okrem toho sa prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, najmä s tým, že zákon o odpadoch v ustanovení § 18 ods. 4 písm. a) nerieši otázku množstva ukladaného odpadu, len miesto ukladania alebo ponechania odpadu, čo je podstatný rozdiel a má význam vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej. V dôsledku nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené a neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané, či vyplynuli z prednesov účastníkov.

Žalobca naďalej tvrdí, že ničím neporušil povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 18 ods. 4 písm. a) zákona o odpadoch. Odpad ukladal LEN na miesto na to určené (depónie v lome Tunežice), schválené príslušným orgánom štátnej správy, ukladal LEN schválený druh a kategóriu odpadu, v súlade so zákonom o odpadoch. Ukladanie odpadu nebolo časovo ani množstevne obmedzené žiadnym administratívno-správnym aktom, rozhodnutím, vyjadrením ani žiadnym právnym predpisom platným na území Slovenskej republiky. Zákon o odpadoch v ustanovení § 18 ods. 4 nerieši množstvo ukladaného odpadu, len miesto ukladania odpadu.

Opakovane dal súdu do pozornosti znenie právnych predpisov a právne skutočnosti, na základe ktorých OÚŽP v Trenčíne vydal žalobcovi vyjadrenie spis. zn. OÚŽP/2010/02125-003 zo dňa 28.07.2010 vo veci "Terénne úpravy v lome Tunežice". V podmienkach ukladania odpadu nie je žiadna zmienka o časovom alebo množstevnom obmedzení ukladania odpadu. Žalovaný sa vyjadroval k dokumentácii, ktorú predložil žalobca v prílohe žiadosti zo dňa 26.07.2010. K žiadosti predložil odborné stanovisko so skúškami o nezávadnosti zeminy zo dňa 08.03.2010 vypracované firmou BEL/NOVAMANN International s.r.o. so sídlom v Bratislave a situáciu lomu Tunežice s vyznačením terénnych úprav. Taktiež poukázal na to, že hlásenia predkladal pravidelne v stanovenom termíne. Z ich obsahu je nepochybne jasné množstvo ukladaného odpadu v tonách a tiež druh odpadu. Žalovaný tieto hlásenia nikdy nespochybňoval a napriek tomu, že v hláseniach boli uvedené množstvá ukladaného odpadu, ktoré presahoval i žalovaným tvrdené povolené množstvo 40 000 m³, žalovaný žalobcovi nikdy túto skutočnosť nevytkol ani mu neuložil pokutu, ani ho neupozornil, že by porušoval zákon o odpadoch a pod.

Správny orgán 1. stupňa už dňa 24.10.2013 prešetroval v lome v dobývacom priestore Tunežice ukladanie stavebného odpadu na určených miestach (zápisnica Okresného úradu v Ilave zo dňa 24.10.2013), pričom pri tomto šetrení nezistil žiadne nedostatky, ani porušenie zákona o odpadoch zo strany žalobcu. Následne v ďalšom konaní, pri kontrole vykonanej 23.01.2014 v tej istej veci, ten istý správny orgán zistil porušenie zákona o odpadoch v ustanovení § 18 ods. 4 písm. a), v dôsledku ktorého vydal napadnuté rozhodnutie. Táto skutočnosť sama o sebe dokazuje, že žalovaný pri rozhodovaní nekonal v súlade so zákonom. Inak by bol žalobcovi uložil pokutu už po prvej vykonanej kontrole.

Poznamenal, že žalovaný v konaní uviedol, že predmetné vyjadrenie zo dňa 28.07.2010 súviselo s rozhodnutím Obvodného banského úradu v Prievidzi č. 2240/Vb/Pv/2001 zo dňa 16.01.2002, ktoré malo platnosť do 31.12.2011. V nadväznosti na ukončenie platnosti tohto rozhodnutia doručil žalovanému dňa 15.07.2011 žiadosť o vyjadrenie podľa § 16 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona o odpadoch k dokumentácii „Plán otvárk, prípravy a dobývania pre lom Tunežice“ s tým, že sa jedná o nové povolenie jestvujúcej banskej činnosti (pôvodné povolenie končilo platnosť 31.12.2011) na dobývanie ložiska vápenca v lome Tunežice do 31.12.2031.

V tomto vyjadrení žalovaný uviedol: „Obvodný úrad životného prostredia v Trenčíne súhlasí so stavbou z hľadiska odpadového hospodárstva za nasledovnej podmienky: so vznikajúcimi odpadmi nakladať v zmysle platnej legislatívy zákona o odpadoch.“ Obvodný banský úrad v Prievidzi rozhodnutím č. 947-3324/2011 zo dňa 29.11.2001 povolil žalobcovi banskú činnosť v lome Tunežice podľa predloženého Plánu otvárk, prípravy a dobývania v lome Tunežice na roky 2012-2031 s tým, že platnosť rozhodnutia stanovil do 31.12.2031.

Žalobca uviedol, že dokumentácia týkajúca sa otvárk, prípravy a dobývania v lome Tunežice bezprostredne súvisí s dokumentáciou terénnych úprav v lome Tunežice, preto je potrebné posudzovať ich vo vzájomnej súvislosti a nie oddelene. S poukazom na uvedené je nesporne preukázané, že so žalovaným komunikoval a viedol rozsiahlu korešpondenciu týkajúcu sa ťažby stavebného kameňa - vápenca v dobývacom priestore Tunežice, ukladaním odpadu a činnosťami s tým súvisiacimi. V tejto súvislosti uviedol, že „Plán otvárk, prípravy a dobývania v lome Tunežice na roky 2012-2031“ sa zaoberal aj terénnymi úpravami v lome a možnosťou použiť materiál vhodný na terénne úpravy v lome z iných zdrojov než z DP Tunežice. Popísaný dokument žalovaný v roku 2011 preskúmal na úrovni viacerých odborov, a nemal žiadne námietky ani pripomienky, teda vedel o tom, že žalobca okrem dobývania vykonáva aj terénne úpravy v rozsahu tak, ako je v dokumente uvedené. Vo veci terénnych úprav v lome Tunežice zaujal stanovisko aj Obvodný banský úrad v Prievidzi listom č. 1063-2388/2010 zo dňa 03.08.2010, v ktorom konštatoval, že hlinitý a iný vhodný materiál použiteľný na terénne úpravy v lome a záverečné úpravy lomových stien a ťažobných rezov je možné ukladať na pozemkoch v dobývacom priestore.

Poznamenal, že podstatou dokumentácie, ku ktorej sa vyjadroval bývalý OÚŽP v Trenčíne, je technické riešenie terénnych úprav, aby terénne úpravy v konečnom dôsledku spĺňali požiadavky hydrogeologických predpisov (aby nespôsobili znečistenie horninového prostredia a podzemných vôd daného územia) a tiež z hľadiska environmentálneho, krajinnno-ekologického a z hľadiska zásad ochrany prírody a krajiny. Ako dôkaz predložil súdu environmentálne posúdenie terénnych úprav v lome Tunežice, ktoré spracovala spoločnosť ENVICONSULT spol. s r.o. dňa 31. 08. 2014 pre účely súdneho konania a zároveň predložil aj hydrogeologicky posudok terénnych úprav v lome Tunežice, ktoré spracovala taktiež spoločnosť ENVICONSULT spol. s. r.o.

Namietal, že zákon o odpadoch vo vzťahu k predmetu súdneho konania v žiadnom ustanovení nerieši povinnosť limitovať ukladanie odpadov množstvom, rieši len vhodnosť ukladania odpadu podľa druhu a kategorizácie. Mal za to, že v priebehu správneho konania a tiež v priebehu prvostupňového súdneho konania preukázal, že ukladal odpad na mieste na to určenom, v súlade so zákonom o odpadoch a potrebnými povoleniami, ktoré v konaní predložil, ktorú skutočnosť správny orgán aj súd pri rozhodovaní nespochybnil, práve naopak, pri vyhodnocovaní predložených listinných dôkazov splnenie týchto povinností zo strany žalobcu konštatoval. Napriek uvedenému prvostupňový súd napadnutým rozhodnutím potvrdil rozhodnutie o uložení pokuty žalobcovi vo výške 10 000 € bez akéhokoľvek zdôvodnenia tohto rozhodnutia, teda bez uvedenia, aké skutočnosti alebo okolnosti viedli súd k záveru, že uloženie pokuty je v súlade so zákonom.

Žalobca k veci ďalej uviedol, že množstvo odpadu potrebného na vykonanie terénnych úprav je závislé od mnohých faktorov ovplyvňujúcich prácu v teréne a od počasia pri vykonávaní terénnych úprav, preto sa tento údaj v povoleniach a vyjadreniach dotknutých orgánov štátnej správy neuvádza. Uvedené

skutočnosti preukazujú dôvodnosť a pravdivosť tvrdení žalobcu, že pri plánovaní terénnych úprav nie je možné záväzne stanoviť množstvo odpadu potrebného na zavezenie vyťaženého územia banskou činnosťou a na vykonanie terénnych úprav, aby zodpovedali vyššie uvedeným požiadavkám. Z tohto dôvodu má žalobca za to, že príslušný orgán štátnej správy sa vyjadruje len k druhu odpadov určených na ukladanie, a nie k množstvu týchto odpadov, čo je vzhľadom na charakter tejto činnosti logické.

Žalobca konštatoval, že súd pri rozhodovaní nepostupoval podľa zákona o odpadoch, ale podľa vlastného uváženia, ktoré nemá žiadnu oporu v zákone. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a preto mu chýba presvedčivosť požadovaná zákonom. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, eventuálne ak odvolací súd bude toho názoru, že nie sú splnené zákonné podmienky na rozhodnutie o zmene napadnutého rozhodnutia, žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h) v spojení s § 250ja ods. druhá veta O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že preskúmal žalobcom podané odvolanie v súlade s ustanoveniami § 59 ods. 1 a ods. 2 Správneho poriadku, nakoľko preskúmať spisový materiál ako celok aj s konaním, ktoré vykonal prvostupňový správny orgán na úseku ochrany prírody a krajiny. Zároveň uviedol, že pri preskúmaní rozhodnutia a rozhodovaní postupoval v zmysle ustanovení § 3 ods. 1 a ods. 5 Správneho poriadku, hájil záujmy štátu v oblasti platnej legislatívy v oblasti odpadového hospodárstva, ako aj čl. 44 bod 4 Ústavy Slovenskej republiky.

Uviedol, že žalobca, odvolávajúc sa na vyjadrenie bývalého OÚŽP v Trenčíne č. OUŽP/2010/02125-003 zo dňa 28.07.2010 a na rozhodnutie vydané Obvodným banským úradom Prievidza č. 2240/Vo/Pv/2001 zo dňa 16.01.2002, mal jednoznačnú znalosť o tom, aké množstvo odpadov má povolené ukladať v lome Tunežice (v úhrnnom množstve cca 40 000 m³ stavebných odpadov kat. č. 17 05 04 a 17 05 06) a zároveň o tom, že platnosť rozhodnutia Obvodného banského úradu Prievidza je limitovaná do 31.12.2011.

Tvrdenie žalobcu, že číselný údaj o predpokladanom množstve odpadu s použitím skratky „cca“ nie je záväzný a ani potrebný pre zaujatie stanoviska k žiadosti o vydanie vyjadrenia podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona o odpadoch, je podľa názoru žalovaného irelevantné, nakoľko údaj "cca" hovorí o približnom množstve uloženého odpadu, t. j. nie je vyjadrené v absolútnych číslach 40 000 m³ ale plus - mínus m³, nakoľko náložka na korbu nákladného auta sa nedá presne odmerať, ani odvážiť. Žalobca sám vo svojej žiadosti o vyjadrenie požadoval množstvá odpadov k terénnym úpravám záverného svahu z etáže 405 na etáž 395 s potrebou cca 30 000 m³ zeminy a k terénnym úpravám depónie nevhodného kamenného materiálu s potrebou cca 10 000 m³ zeminy v lome Tunežice, sám použil skratku cca.

Mal za to, že bývalý OÚŽP v Trenčíne vo svojom vyjadrení č. OUŽP/2010/02125- 003 zo dňa 28.07.2010 jednoznačne uviedol, aké množstvo odpadov má žalobca povolené ukladať v lome Tunežice. Tvrdenie žalobcu, že OÚŽP v Trenčíne vo svojom vyjadrení neurčil dobu, po ktorú je možné ukladať tieto množstvá odpadov je irelevantné, lebo ukladanie bolo určené množstvom odpadu. Iba § 7 ods. 7, ods. 8 zákona o odpadoch rieši časové obmedzenie vydaných rozhodnutí. Žiadne iné časové obmedzenie podľa zákona o odpadoch nie je možné. To znamená, že vyjadrenie vydané bývalým OÚŽP v Trenčíne č. OUŽP/2010/02125-003 zo dňa 28.07.2010 nebolo možné časovo obmedziť, nakoľko táto možnosť nie je legislatívne prípustná.

Ďalej uviedol, že pokiaľ sa uloží stanovené množstvo odpadov, v tomto prípade množstvo odpadov v úhrnnom množstve cca 40 000 m³ stavebných odpadov kat. č. 17 05 04 a 17 05 06, ďalšie odpady nie je možné v lome Tunežice ukladať. Pokiaľ žalobca videl, že projektant zle odhadol množstvo odpadov (menšie množstvo), mohol včas podať na bývalý OÚŽP v Trenčíne novú žiadosť o vyjadrenie podľa § 16 ods. 1 písm. b, bod. 4) zákona o odpadoch, v ktorej by požiadal o povolenie ukladania ďalšieho

množstva odpadov (nad povolené množstvo 40 000 m³).

Poukázal na to, že žalobca v podanej žalobe mylne uvádza, že neporušil ustanovenia § 18 ods. 4 písm. a) zákona o odpadoch. Odhliadnuc od tejto zrejmej chyby žalobcu a vychádzajúc z jeho tvrdenia, že zákon o odpadoch v ustanovení § 18 ods. 4 písm. a) nerieši množstvo ukladaneho odpadu, len miesto ukladania odpadu, platí pre žalobcu, ako aj pre všetky právnické osoby a fyzické osoby oprávnené na podnikanie ustanovenie druhého oddielu zákona o odpadoch - Povinnosti právnických osôb a fyzických osôb - § 18 Spoločné ustanovenia.

Poznamenal, že nikdy nenamietal - ani pri súdnom konaní, že žalobca pochybil, keď v rámci povolených terénnych úprav uložil v DP Lom Tunežice odpad kategórie ostatný v úhrnnom množstve cca 40 000 m³. Avšak ako príslušný orgán štátnej správy v odpadovom hospodárstve nemôže tolerovať ukladanie odpadov (aj keď sú zaradené podľa Katalógu odpadov ako ostatné odpady) mimo množstvo, ktoré bolo žalobcovi povolené bývalým OÚŽP v Trenčíne. Obvodný banský úrad je v konaní o povolenie banskej činnosti orgánom štátnej správy. To znamená, že v povoleniach, týkajúcich sa prác a manipulácie v dobývacích priestoroch je príslušný výlučne obvodný banský úrad, a nie miestne príslušný stavebný úrad, ako tvrdí žalobca vo svojej žalobe. Z uvedených skutočností vyplýva, že žalobca mal jediné vyjadrenie k terénnym úpravám v lome Tunežice s použitím odpadu, a to vyjadrenie bývalého OÚŽP v Trenčíne zo dňa 28.07.2010.

Nakoľko žalobca sám (v zmysle zákona o odpadoch) predložil žalovanému prvostupňovému správne mu orgánu ročné hlásenia o vzniku odpadu a nakladaní s ním, v ktorom dobromyseľne uviedol, aké množstvo odpadu uložil v lome Tunežice, a nakoľko ustanovenie § 78 ods. 2 písm. c) zákona o odpadoch jednoznačne ukladá príslušnému orgánu štátnej správy odpadového hospodárstva povinnosť uložiť právnickej osobe alebo fyzickej osobe - podnikateľovi za porušenie ustanovenia § 18 ods. 4 písm. a) zákona o odpadoch sankčný postih až do výšky 16 596,95 €, bola žalobcovi rozhodnutím správneho orgánu 1. stupňa uložená pokuta vo výške 10 000 € a zároveň opatrenie na nápravu - na odstránenie protiprávneho stavu. Vzhľadom k tomu, že žalobca uložil v lome Tunežice podľa predložených hlásení o vzniku a nakladaní s odpadmi od roku 2010 do roku 2013 celkove 235 423 ton odpadov, žalovaný mal za to, že prvostupňový správny orgán za porušenie zákona uložil primeranú pokutu.

V Doplnku č. 1 k „Plánu otvárky, prípravy a dobývania pre lom Tunežice na roky 2012-2031“ strana 2 sa uvádza, že: „pri technických úpravách je možné, vzhľadom k nedostatočným množstvám vhodných skryvkových zemín nachádzajúcich sa v areáli v dobývacom priestore Tunežice, použiť aj niektoré ostatné odpady, zatriedené v prílohe č. 1 vyhlášky MŽP SR č. 284/2001 Z. z., ktorou sa ustanovuje Katalóg odpadov č. 170504 a 170506. Na technické úpravy sa využije cca 140 000 m³ takýchto druhov materiálov.“ Nie výslovne odpadov, ako nesprávne uviedol splnomocnený zástupca žalobcu.

V rozhodnutí Obvodného banského úradu č. 947-3324/2011 zo dňa 29.11.2011 o povolení banskej činnosti žalobcovi nebola povolená aj rekultivácia lomu Tunežice, iba v bode 5. podmienok rozhodnutia povinnosť nakladať so vznikajúcimi odpadmi v zmysle platnej legislatívy o odpadoch. To znamená, že v zmysle tohto rozhodnutia odvolateľ nemohol používať stavebné odpady, aj keď išlo o odpady zaradené podľa Katalógu odpadov ako ostatné odpady, na technickú rekultiváciu v častiach lomu s vydobytým nerastom. Žalobca si nemôže svojvoľne zamieňať vyjadrenie k plánu otvárky, prípravy a dobývania s plánom rekultivácie územia lomu.

V priloženom podklade k vyjadreniu prvostupňového správneho orgánu bol priložený „Plán otvárky, prípravy a dobývania pre lom Tunežice na roky 2012-2031“, v ktorom nie je žiadna zmienka o využití odpadu na rekultiváciu dotknutého územia. Jediná zmienka o použití materiálu na terénne úpravy v lome z iných zdrojov, než z DP (dobývací priestor) Tunežice povoľuje použiť príslušný orgán štátnej správy na základe predložených podkladov - vyhovujúcich výsledkov laboratórnych skúšok.

Poukázal na to, že žalobca si dal vypracovať materiál environmentálneho posúdenia úprav v lome Tunežice, ale stalo sa tak až po vydaní rozhodnutia správneho orgánu 1. stupňa o uložení pokuty a

rozhodnutia žalovaného. Avšak ani v prípade, keď by žalobca predložil prvostupňovému orgánu environmentálne posúdenie úprav v lome Tunežice, nemohol by ho správny orgán brať ako relevantný podklad, nakoľko bol vypracovaný 3 roky po vydaní prvého vyjadrenia prvostupňového správneho orgánu vo veci terénnych úprav a je predpoklad, že spracovateľ nemal vizuálnu predstavu o stave lomu v roku 2010, vychádzal len z údajov zadaných žalobcom a k vypracovaniu materiálu environmentálneho posúdenia úprav v lome Tunežice si dokázateľne nevyžiadal žiadne údaje od orgánu štátnej správy.

Tým, že žalobca sám (v zmysle zákona o odpadoch) predkladal prvostupňovému správne mu orgánu ročné hlásenia o vzniku odpadu a nakladaní s ním, v ktorom dobromyseľne uviedol, aké množstvo odpadu uložil v lome Tunežice a v kolónke „Spôsob nakladania s odpadom“ uviedol kód D1, ktorý podľa Prílohy č. 3 k zákonu o odpadoch uvádza spôsob zneškodňovania odpadov ako "uloženie do zeme alebo na povrch zeme (napr. skládka odpadov), mal vedomosť o tom, že ukladá stavebné odpady nad povolené množstvo.

Ustanovenie § 78 ods. 2 písm. c) zákona o odpadoch jednoznačne ukladá príslušnému orgánu štátnej správy odpadového hospodárstva povinnosť uložiť právnickej osobe alebo fyzickej osobe - podnikateľovi za porušenie ustanovenia § 18 ods. 4 písm. a) zákona o odpadoch sankčný postih až do výšky 16 596,95 €. Vzhľadom k tomu, že žalobca uložil v lome Tunežice podľa predložených hlásení o vzniku a nakladaní s odpadmi od roku 2010 do 2013 celkove 235 423 ton odpadov, žalovaný mal za, to, že prvostupňový správny orgán za porušenie zákona uložil primeranú pokutu. Uložená pokuta nie je pre žalobcu likvidačná a žalovaný zároveň dokladá informáciu z Environmentálneho fondu, Bukureštská 4, 813 26 Bratislava, kde sa uvádza, že: „Pokuta vo výške 10 000,- € uložená spoločnosti PK Doprastav, a.s., IČO: 35697814 v zmysle rozhodnutia Okresného úradu Ilava, odbor starostlivosti o životné prostredie č. OÚ-IL-OSŽP/2014/00298-004 IOV, VS 4301800214 zo dňa 10.04.2014 bola uhradená v plnej výške dňa 11.08.2014“.

Konštatoval, že žalobcovi nebola uložená pokuta v hornej hranici rozmedzia uloženia sankcie podľa § 78 ods. 2 písm. c) zákona o odpadoch aj z dôvodu, že opatrenia na nápravu, ktoré boli žalobcovi uložené spolu s pokutou podľa § 79 ods. 3 zákona o odpadoch niekoľkonásobne prevyšujú uloženú pokutu. Na ukladanie iných odpadov, ako ťažobných odpadov do vyťažených priestorov sa podľa § 9 ods. 3 zákona č. 514/2008 Z. z. o nakladaní s odpadom z ťažobného priemyslu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o nakladaní s ťažobným odpadom“) vzťahujú osobitné predpisy, t. j. ukladanie odpadov - aj inertných - musí plne rešpektovať platné právne predpisy odpadového hospodárstva.

Definícia inertného odpadu odkazuje na osobitný predpis, ktorým je Rozhodnutie Rady 2003/33/ES z 19. decembra 2002, ktorým sa stanovujú kritériá a postupy pre prijímanie odpadu na skládky odpadu podľa článku 16 a prílohy II smernice 1999/31/ES (ďalej len rozhodnutie). Rozhodnutie okrem iného ustanovilo v bode 2.1.1 zoznam odpadov prijateľných na skládky inertného odpadu bez testovania, kde sa predpokladá, že tieto spĺňajú kritériá, ktoré sú uvedené v definícii inertného odpadu v článku 2 písm. e) smernice o skládkach odpadu, t. j. napĺňa definíciu inertného odpadu uvedenú vo vyhláške o odpadoch. V zozname sú uvedené nasledovné druhy odpadov, kat. č.: 10 11 03, 15 01 07, 17 01 01, 17 01 02, 17 01 03, 17 01 07, 17 02 02, 17 05 04, 19 1205, 20 01 02, 20 02 02. Z uvedeného však nevyplýva, že uvedené druhy odpadov sú inertnými odpadmi, je len predpoklad, že vzhľadom na svoj charakter a zloženie nimi byť môžu a spĺňajú definíciu inertného odpadu.

Opätovne uviedol, že žalobca si zamieňa vyjadrenie podľa § 16 ods. 1 písm. b) bod 4 zákona o odpadoch, kde orgány štátnej správy odpadového hospodárstva dávajú vyjadrenie k dokumentácii v konaní o povolení terénnych úprav, ak sa pri ich uskutočňovaní predpokladá použitie stavebného odpadu a odpadu z demolácie podľa § 40c ods. 1 zákona o odpadoch, s vydaním vyjadrenia podľa § 16 ods. 1 písm. e) zákona o odpadoch, kde orgány štátnej správy odpadového hospodárstva dávajú vyjadrenie k dokumentácii alebo plánu likvidácie banských diel a lomov a k plánu likvidácie starých banských diel predkladaných v konaní o povolení banskej činnosti, ak sa pri likvidácii banských diel alebo starých banských diel plánuje použitie odpadu. Pokiaľ žalobca chcel použiť stavebné odpady kat. č. 17 05 04 a

17 05 06 v úhrnnom množstve cca 40 000 m³ na likvidáciu banského diela - rekultivácie lomu Tunežice, žiadosť žalobcu mala smerovať k vydaniu vyjadrenia žalovaným prvostupňovým správny orgánom na vydanie vyjadrenia podľa § 16 ods. 1 písm. e) zákona o odpadoch.

Záverom uviedol, že pri odvolacom konaní neprihliadal na pripomienky vo vyjadrení pozemkového spoločenstva - sporný nárok pozemkových spoločenstiev o vlastníctvo k pozemkom, ktoré sú v areáli lomu Tunežice. Žalobca v žalobe neuviedol žiadne skutočnosti a dôkazy, ktoré by pri preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, odôvodňovali jeho zrušenie. V správnom konaní prvého, ani druhého stupňa nedošlo k nedostatkom konania, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Skutkové zistenia a vykonané dôkazy v plnom rozsahu odôvodňovali vydať rozhodnutia správnymi orgánmi v rozsahu a z dôvodov, ktoré rozhodnutia obsahujú. Rozhodnutie s ohľadom na účastníka konania a prejednávajúcu vec je určité, zrozumiteľné, preskúmateľné, odôvodnené, podložené spisovým materiálom. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní rozhodnutia žalovaného žalobu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.07.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250ja ods. 3 O.s.p., ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie. Inak o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 219 až 221 tohto zákona.

Podľa § 16 ods. 1 písm. b) bod 4 zákona o odpadoch, orgány štátnej správy odpadového hospodárstva dávajú vyjadrenie k výstavbe týkajúcej sa odpadového hospodárstva, a to k dokumentácii v konaní o povolení terénnych úprav, ak sa pri ich uskutočňovaní predpokladá použitie stavebného odpadu a odpadu z demolácie podľa § 40c ods. 1.

Podľa § 18 ods. 1 zákona o odpadoch, každý je povinný nakladať s odpadmi alebo inak s nimi zaobchádzať v súlade s týmto zákonom; ten, komu vyplývajú z rozhodnutia alebo povolenia vydaného na základe tohto zákona povinnosti, je povinný nakladať s odpadmi alebo inak s nimi zaobchádzať aj v súlade s týmto rozhodnutím alebo povolením. Pri nakladaní s odpadmi alebo inom zaobchádzaní s nimi je každý povinný chrániť zdravie ľudí a životné prostredie

Podľa § 18 ods. 4 zákona o odpadoch, zakazuje sa uložiť alebo ponechať odpad na inom mieste ako na mieste na to určenom v súlade s týmto zákonom.

Podľa § 78 ods. 2 písm. c) zákona o odpadoch, pokutu od 600 € do 16 596,95 € uloží príslušný orgán štátnej správy odpadového hospodárstva právnickej osobe alebo fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorá uloží alebo zneškodní odpad v rozpore s § 18 ods. 4 písm. a) až c).

Podľa § 79 ods. 2 zákona o odpadoch, pri ukladaní pokuty sa prihliada najmä na závažnosť a čas trvania protiprávneho konania, na rozsah ohrozenia zdravia ľudí a životného prostredia, prípadne na mieru ich poškodenia.

Predmetom odvolacieho konania v predmetnej veci bol výrok I. rozsudku krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu v časti rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil výrok správneho orgánu 1. stupňa o uložení pokuty.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobca žiadosťou zo dňa 26.07.2010, v znení doplnenia dňa 28.07.2010, požiadal bývalý OÚŽP v Trenčíne o vyjadrenie k použitiu stavebného odpadu kategórie "O" kat. č. 17 05 04 a 17 05 06 na terénne úpravy záverného svahu z etáže 405 na etáž 395 a na terénnu úpravu depónie v celkom množstve cca 40 000 m³ zeminy v lome Tunežice. Podľa Plánu terénnych úprav vypracovaného Ing. A. A., tieto úpravy mali pozostávať z vyrovnania plôch z dôvodu, že ich tvorí lomový materiál nevhodný na spracovanie v technologickej linke lomu. Toto sa malo zrealizovať postupným navázaním a zrovnávaním stavebného odpadového materiálu kategórie „O“ katalógové číslo 17 05 04 a 17 05 06 použitého zo stavby „ŽSR modernizácia železničnej trate Nové Mesto nad Váhom IV. a V. etapa“. K žiadosti o vyjadrenie žalobca priložil aj odborné stanovisko so skúškami o nezávadnosti zeminy zo dňa 08.03.2010 vypracované firmou BEL/NOVAMANN International s.r.o.

Na základe tejto žiadosti OÚŽP v Trenčíne vydal dňa 28.7.2010 v zmysle ust. § 16 ods. 1 písm. b) bod 4 zákona o odpadoch vyjadrenie č. OÚŽP/2010/02125-003, v ktorom uviedol:

„Stavebné odpady kategórie „O“ kat. č. 17 05 04 - zemina a kamenivo iné ako uvedené v 17 05 03 a kat. č. 17 05 06 - výkopová zemina iná ako uvedená v 17 05 05 je možné použiť na terénne úpravy za nasledovných podmienok:

1. Na terénne úpravy budú použité iba odpady kat. č. 17 05 04 - zemina a kamenivo a 17 05 06 - výkopová zemina, ktoré nebudú znečistené nebezpečnými látkami, bude sa jednať o inertný materiál.
2. Viest' evidenciu použitého stavebného odpadu podľa katalógových čísiel, množstvá uviesť v ročnom Hlásení o vzniku a nakladaní s odpadom, ktoré je potrebné zaslať na Obvodný úrad životného prostredia v Trenčíne do 31.01. nasledujúceho roku za uplynulý rok. Súhlasil s uložením požadovaného odpadového materiálu v lome Tunežice.“

OBÚ v Prievidzi vydal k oznámeniu žalobcu o terénnych úpravách v dobývacom priestore Tunežice dňa 03.08.2010 stanovisko, v ktorom konštatoval, že na pozemkoch dobývacieho priestoru Tunežice je možné ukladať hlinité a iný vhodný materiál použiteľný na terénne úpravy v lome a záverečné úpravy lomových stien a ťažobných rezov, a to za podmienky, že sa tým v budúcnosti nestiaži a ani neznemožní dobývanie ložiska grestenitu. Takisto nemôže ísť o materiál znečistený nebezpečnými látkami. Pri rešpektovaní uvedených podmienok nemal námietky k predmetnému zámeru žiadateľa v súvislosti s použitím skryvkových hlinitých a iných vhodných materiálov pre terénne úpravy v DP Tunežice.

Dňa 29.11.2011 Obvodný banský úrad v Prievidzi vydal žalobcovi nové rozhodnutie o povolení banskej činnosti a povolení ťažobných prác veľkého rozsahu a ťažobných prác malého rozsahu v dobývacom priestore Tunežice, na podklade predloženého „Plánu otvárky, prípravy a dobývania pre lom Tunežice (roky 2012-2013)“.

Následne dňa 04.08.2011 bývalý OÚŽP na základe žiadosti žalobcu vydal vyjadrenie podľa § 16 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona o odpadoch k dokumentácii „Plán otvárky, prípravy a dobývania pre lom Tunežice na roky 2012-2031“, pričom v ňom uvádza, že sa jedná o nové povolenie jestvujúcej banskej činnosti na dobývanie ložiska vápenca v lome Tunežice do 31.12.2031. Výslovne uviedol, že súhlasí so stavbou z hľadiska odpadového hospodárstva za podmienky, že so vznikajúcimi odpadmi bude žalobca nakladať v zmysle platnej legislatívy zákona o odpadoch.

Dňa 23.01.2014 správny orgán 1. stupňa miestnym šetrením v Lome Tunežice zistil porušenie zákona o odpadoch žalobcom, a to na základe podnetu Združenia urbárikov, pozemkové spoločenstvo Ladce - Tunežice a Lesného družstva, pozemkové spoločenstvo Ladce - Tunežice. Dňa 17.02.2014 správny orgán 1. stupňa oznámil žalobcovi začatie konania vo veci správneho deliktu a následne dňa 03.03.2014 sa uskutočnilo ústne pojednávanie. Správny orgán 1. stupňa na podklade zistených skutočností vydal rozhodnutie č. OÚ-IL-OSŽP/2014/00298-004 IOV dňa 10.04.2014, ktorým žalobcovi uložil pokutu vo výške 10 000 € za porušenie ust. § 18 ods. 4 písm. a) zákona o odpadoch a zároveň týmto rozhodnutím žalobcovi uložil povinnosť zhodnotiť alebo zneškodniť odpad ním uložený v lehote 6 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa vo výrokovej časti zmenil tak, že uložil žalobcovi povinnosť zhodnotiť alebo zneškodniť odpad ním uložený na depóniach lomu Tunežice v lehote do 30. septembra 2015 v zmysle ustanovení zákona o odpadoch a danú skutočnosť doložiť Okresnému úradu Ilava, odboru starostlivosti o životné prostredie. Ostatné časti rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa potvrdil.

Námietku žalobcu, že krajský súd nesprávne právne posúdil zistený skutkový stav veci a na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenie zákona o odpadoch, vyhodnotil odvolací súd ako dôvodnú.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Odvolací súd poukazuje na to, že problematika správneho trestania je veľmi zložitá, lebo subsumuje jednak priestupky fyzických osôb, ktoré sú upravené v zákone č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ale aj rozsiahlu oblasť správneho trestania právnických osôb a fyzických osôb - podnikateľov. Základom administratívnej zodpovednosti právnických osôb a fyzických osôb - podnikateľov je zodpovednosť za správny delikt. Pojem správneho deliktu nie je všeobecne definovaný v žiadnom právnom predpise. Pri vymedzení tohto pojmu vychádza teória aj prax zo všeobecných pojmových znakov správneho deliktu, obsiahnutých v pozitívnej právnej úprave. Za všeobecné pojmové znaky správneho deliktu možno považovať najmä konanie, protiprávnosť, sankcionovateľnosť, zodpovednú osobu, znaky deliktu stanovené zákonom.

Za typické skupiny (druhy) správnych deliktov sa v slovenskej teórii vzhľadom na pozitívnu právnu úpravu považujú

- priestupky,
- iné správne delikty fyzických osôb postihované na základe zavinenia,
- správne delikty právnických osôb a fyzických osôb (napr. podnikateľov) postihované zásadne bez ohľadu na zavinenie
- správne disciplinárne delikty a
- správne poriadkové delikty.

Správny orgán 1. stupňa uložil žalobcovi pokutu podľa ustanovenia § 18 ods. 4 písm. a) zákona o odpadoch, ktorý znie: „Zakazuje sa uložiť alebo ponechať odpad na inom mieste ako na mieste na to určenom v súlade s týmto zákonom.“

Konanie žalobcu spočívalo v ukladaní odpadu do lomu Tunežice za účelom terénnych úprav lomu vo väčšom množstve ako uviedol vo svojej žiadosti o vyjadrenie, adresovanej OÚŽP v Trenčíne. Uvedené vyplynulo z hlásení o vzniku odpadu a nakladaní s ním, ktoré žalobca podával v rokoch 2010, 2011, 2012, 2013. Obsahom týchto hlásení bolo aj určenie množstva a kategórie odpadu. Tieto hlásenia nikdy neboli spochybňované, množstvo odpadu v hláseniach žalobcovi nebolo vytknuté a nebol ani

upozornený na porušovanie zákona. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukazoval na to, že zo zákona o odpadoch nevyplýva povinnosť spochybňovať alebo potvrdzovať množstvá ukladaných odpadov, či vyslovovať záver, že sa jedná o ukladanie odpadov v rozpore so zákonom. Avšak vedenie evidencie a podávanie hlásení nebolo ustanovené zákonodarcom svojvoľne, ale za určitým účelom a preto by tieto hlásenia mali byť kontrolované, aby sa predišlo prípadným sporom ako v tomto prípade.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný, resp. prvostupňový správny orgán vo svojich rozhodnutiach presvedčivo neodôvodnili svoj záver, že žalobca svojim konaním naplnil znaky deliktu ustanovené v § 18 ods. 4 písm. a) zákona, pretože žalobca odpad použil na terénne úpravy v lome Tunežice, ukladal ho teda na mieste odsúhlasenom OÚŽP v Trenčíne, ako aj v súlade s vyššie uvedeným stanoviskom OBÚ v Prievidzi. Aj krajský súd vo svojom rozhodnutí na str. 9 uvádza: „uvedené vyjadrenie predstavovalo právny dôvod pre uloženie stavebného odpadu vyššie uvedenej kategórie v predmetnom lome, čo nerozporoval ani žalobca a čo konštatovala pri kontrole v roku 2010 aj Slovenská inšpekcia životného prostredia.“ Z predloženého záznamu č. 181/2010 zo dňa 21.12.2010 vyplynulo, že Slovenská inšpekcia životného prostredia, Inšpektorát životného prostredia Žilina vykonal šetrenie zamerané na ukladanie odpadu pochádzajúceho z rekonštrukcie železničného zvršku stavby „ŽSR modernizácia železničnej trate Nové Mesto nad Váhom IV. a V. etapa“ za účelom terénnych úprav lome Tunežice žalobcom. Inšpekcia pritom záverom uviedla, že kontrolovaný subjekt, t. j. žalobca plní podmienky vyplývajúce z vyjadrenia vydaného OÚŽP. Konštatoval, že nedošlo k porušeniu zákona o odpadoch a podnety štatutárov združenia Lesné družstvo, pozemkové spoločenstvo Tunežice a Združenia urbárikov, pozemkové spoločenstvo Tunežice sú neopodstatnené.

Podľa odvolacieho súdu, zákonodarca ustanovením § 18 ods. 4 písm. a) zákona o odpadoch sledoval postihovanie nelegálnych skládok. Aj keď zákon o odpadoch pojem nelegálna skládka nepozná a konkrétne nedefinuje, definuje povinnosti, ktoré sa na ne vzťahujú. Medzi tie patrí aj ustanovenie § 18 ods. 4 písm. a), ktorým sa postihuje vytváranie skládok odpadov na inom mieste ako na mieste na to určenom. Tzv. čierne skládky sa vytvárajú na miestach, na ktorých ukladanie odpadu nie je povolené, sú nebezpečné pre životné prostredie najmä tým, že je tu ukladaný odpad rôzneho charakteru a pôvodu a dochádza tým k znečisťovaniu vôd a ovzdušia.

Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca súdu predložil hydrogeologický posudok zo dňa 21.08.2014 a enviromentálne posúdenie zo dňa 31.08.2014, obe vypracované spoločnosťou ENVICONSLT spol. s r.o., Žilina. Z ich záverov vyplýva, že na základe analýz vzoriek odpadových zemín, odpadových vôd a celkového posúdenia hydrogeologických pomerov územia možno konštatovať, že uloženie materiálov z výstavby železničnej trate za účelom terénnych úprav nespôsobuje znečistenie horninového prostredia a podzemných vôd daného územia a nepredstavuje riziko z hľadiska ľudského zdravia alebo ekosystémov. Taktiež bol vyslovený záver, že terénne úpravy neboli vykonané v rozpore so zásadami ochrany prírody a krajiny. Terénne úpravy predstavujú rekultiváciu územia postihnutého banskou činnosťou. Pri tejto rekultivácii lomu je vzhľadom na nedostatočný objem skrývky potrebné použiť materiál z iných zdrojov. Použitie nekontaminovaného horninového materiálu z úpravy koľajového spodku pri modernizácii železničnej trate predstavuje jeho enviromentálne najvhodnejší spôsob použitia.

Tvrdenie žalovaného vo vyjadrení k odvolaniu, že tieto posúdenia nie sú relevantným podkladom, nakoľko boli vypracované až po troch rokoch od vyjadrenie bývalého OÚŽP v Trenčíne, je nedôvodné. Je potrebné tieto posúdenia vziať do úvahy, nakoľko preukazujú podstatné skutočnosti, a to najmä to, že počas rokov 2011-2013, za ktoré pre ukladanie odpadu bola žalobcovi uložená pokuta, nedošlo činnosťou žalobcu k znečisteniu životného prostredia ani k porušeniu zákonov o ochrane prírody a krajiny.

Konaním žalobcu teda nedošlo k poškodeniu alebo ujme na majetku inej osoby, ani k poškodeniu životného prostredia, nakoľko ukladal len povolený druh a kategóriu odpadu. Žalobca postupoval v súlade s § 18 ods. 1 zákona o odpadoch: „Pri nakladaní s odpadmi alebo inom zaobchádzaní s nimi je každý povinný chrániť zdravie ľudí a životné prostredie.“

Z ustanovenia § 74 ods. 8 zákona o odpadoch vyplýva, že zo žiadosti o vydanie rozhodnutia alebo vyjadrenia orgánov štátnej správy odpadového hospodárstva musí byť najmä zrejmé, kto ju podáva, akých druhov odpadov a akej činnosti patriacej do odpadového hospodárstva sa týka a čo sa navrhuje. Množstvo odpadu teda nepatrí medzi základné náležitosti žiadosti o vyjadrenie, nakoľko vyjadrenia, ako aj následné každoročné hlásenia o vzniku a nakladaní s odpadmi sa viažu hlavne na konkrétne miesto ukladania odpadov, na konkrétny pozemok.

Bude úlohou správneho orgánu, aby opätovne vec právne posúdil a v novom rozhodnutí podrobne rozobral jednotlivé znaky správneho deliktu a aplikoval ich na konkrétny prípad žalobcu. Pôjde hlavne o posúdenie, či žalobca svojím konaním skutočne naplnil skutkovú podstatu správneho deliktu v zmysle ustanovenia § 18 ods. 4 písm. a) zákona o odpadoch, ktoré zakazuje uložiť alebo ponechať odpad na inom mieste ako na mieste na to určenom v súlade s týmto zákonom.

Odvolací súd zároveň poukazuje na to, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí na str. 7 tvrdí, že vyjadrenie OÚ ŽP v Trenčíne zo dňa 28.07.2010 č. OUŽP/2010/02125-003 bolo časovo obmedzené, avšak na strane 8 tvrdí, že vyjadrenie časovo obmedzené nebolo. Taktiež vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu na str. 6 tvrdí, že vyjadrenie ani nebolo možné časovo obmedziť, nakoľko to nie je legislatívne prípustné. Žalovaný si vo svojich vyjadreniach odporuje a preto je potrebné, aby bol v novom rozhodnutí vyslovený jednoznačný právny názor vo veci žalobcu.

Taktiež žalobca v odvolaní v bode 3.8 poukazuje na to, že správny orgán 1. stupňa už 24.10.2013 prešetroval v lome v dobývacom priestore Tunežice ukladanie odpadu na určených miestach, pričom pri šetrení nezistil žiadne nedostatky ani porušenie zákona. Zápisnica z prerokovania podnetu však nie je súčasťou administratívneho spisu a preto si odvolací súd nevie overiť tieto tvrdenia žalobcu. Žalovaný k tejto námietke, ktorá bola aj súčasťou žaloby, vo svojom rozhodnutí uviedol, že šetrenie bolo vykonané v lome Tunežice na základe podnetu Združenia urbárikov, pozemkové spoločenstvo Ladce - Tunežice a Lesného družstva, pozemkové spoločenstvo Ladce- Tunežice, a to z dôvodu vývozu stavebného odpadu na pozemky v ich vlastníctve. Teda na podnet rovnakých orgánov ako šetrenie dňa 23.01.2014. Podľa názoru odvolacieho súdu je nutné, aby sa žalovaný zaoberal aj predmetným šetrením a jeho výsledkami, ktoré by mali vyplývať zo zápisnice z predmetného šetrenia, nakoľko k šetreniu došlo 24.10.2013, teda iba tri mesiace skôr, ako prebehlo šetrenie, na základe ktorého bola žalobcovi uložená pokuta.

Vychádzajúc zo stabilnej judikatúry Ústavného súdu SR, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného v článku 1 ústavy je aj princíp právnej istoty a spravodlivosti (princíp materiálneho právneho štátu), ktorý spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, tiež II. ÚS 234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV.ÚS 92/09; ÚS 17/1999 Nález z 22. septembra 1999 Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999 Nález z 13. októbra 1999 Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382; I.ÚS 10/98; I.ÚS 54/02 Nález z 13. novembra 2002 Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750). Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu.

Rovnako námietku, že krajský súd pri rozhodovaní o zákonnosti a primeranosti uloženia pokuty nepostupoval podľa § 79 ods. 2 zákona o odpadoch, považuje odvolací súd za dôvodnú.

V rozhodnutí správneho orgánu 1. stupňa správny orgán odôvodnil výšku uloženej pokuty len tým, že: „Výška sankcie bola stanovená v hornej hranici finančnej sadzby vzhľadom na veľký rozsah ukladania odpadu kat. č. 17 05 04 a 17 05 06 do lomu Tunežice v rozpore so zákonom o odpadoch.“ Žalovaný v napadnutom rozhodnutí taktiež vo vzťahu k výške uloženej pokuty poukázal iba na množstvo odpadov uložených od roku 2010 do roku 2013.

V zmysle § 79 ods. 2 zákona o odpadoch, pri ukladaní pokuty sa prihliada najmä na závažnosť a čas trvania protiprávneho konania, na rozsah ohrozenia zdravia ľudí a životného prostredia, prípadne na mieru ich poškodenia. Uloženie pokuty je podľa názoru odvolacieho súdu správnym orgánom 1. stupňa nedostatočne odôvodnené, čo platí aj pre rozhodnutie žalovaného. Jeho tvrdenie vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, že pokuta vo výške 10 000 € nie je pre žalobcu likvidačná, nakoľko k zaplateniu pokuty došlo dňa 10.04.2014 (č. l. 104), neodôvodňuje výšku pokuty z hľadiska zákonom určených kritérií, na ktoré je pri rozhodovaní o uložení pokuty potrebné prihliadať.

„V prípade správneho trestania súd sleduje, či správny orgán náležite zdôvodnil uloženie sankcie v určitej výške, ak zákon pripúšťa rozpätie sankcie, či prihliadol na okolnosti viazané na subjekt, samotný skutok a jeho následok. Určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je síce vecou voľného uváženia, to však neznamená, že môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Voľná úvaha pri rozhodovaní o výške pokuty za správny delikt je myšlienkový proces, v rámci ktorého má správny orgán zvažovať závažnosť porušenia právnych predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu protiprávneho konania, jeho následky, dobu protiprávnosti tak, aby uložená sankcia spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel.“ V zmysle ustálenej judikatúry (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SžoKS/64/2006, sp. zn. 5Sžo/204/2010) je nevyhnutné, aby správny orgán odôvodnil nielen dôvod pre ktorý ukladá sankciu, ale aj výšku uloženej pokuty. Pokuty nesmú byť ukladané ľubovoľne, ale v rámci správneho uváženia, ktoré správny orgán náležitým spôsobom odôvodní. Procesnému právu účastníka zodpovedá podľa § 157 ods. 2 O.s.p. a § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) povinnosť súdu a správneho orgánu nielen rozhodnúť, ale tiež vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie. Ak tak neurobia, zaťažia svoje rozhodnutie vadou spočívajúcou v tom, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a účastníkovi konania sa postupom súdu odníme možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., § 250j ods. 2 písm. d/ a ods. 3 O.s.p.) a súčasne postupujú aj v rozpore čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

(Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.03.2014 sp. zn. 3Sžo/64/2013)

S poukazom na uvedené má odvolací súd za to, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, žalovaný nedostatočne odôvodnil výšku uloženej pokuty, ako aj dôvod, pre ktorý bola žalobcovi pokuta uložená, preto nie je v súlade so zákonom Vzhľadom na uvedené rozsudok krajského súdu v napadnutej časti zmenil podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, priznal náhradu trov konania jednak z titulu zaplatených súdnych poplatkov 2x70 € a jednak z titulu trov právneho zastúpenia podľa vyčíslenia jeho právnej zástupkyne v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, vo výške 806,40 €. Tie pozostávajú z odmeny za 4 úkony právnej služby, z toho 2x 134 € (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie žaloby v roku 2014) + 2x paušálna náhrada 8,04 € a 2x 139,83 € (písomné stanovisko k vyjadreniu žalovaného a účasť na pojednávaní v roku 2015) + 2x paušálna náhrada 8,39 €, z náhrady cestovného z Rajca do Trenčína a späť vo výške 35,56 €, z náhrady za stratu

času 55,92 € (4x13,98) + 20% DPH v sume 134,40 €. Iné trovy právneho zastúpenia si žalobkyňa nevyčísľala.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.